

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 289/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

protokolant: protokolant sądowy- stażysta Aleksander Wawer

przy udziale prokuratora: Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 22 sierpnia 2019 r. w Warszawie

sprawy oskarżonego K. W. syna K. i M. ur. (...),
w O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 29 października 2018 r. sygn. akt II K 429/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; kosztami sądowymi w instancji odwoławczej obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz oskarżonego K. W. kwotę 840 zł tytułem zwrotów kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 289/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 22 sierpnia 2019r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 października 2018r. został zaskarżony przez prokuratora. Apelacja ta nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania, nakreślone w art. 7 kpk.

Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia. Mają one najwyraźniej instrumentalny, ukierunkowany na zdezawuowanie orzeczenia. Wystarczy tu wskazać na ocenę zeznań świadka A. C., który był z oskarżonym na giełdzie samochodowej, kiedy ten ostatni nabył zderzak do samochodu. Mimo, iż świadek ten potwierdził legalność transakcji wskazując, iż oskarżony uzyskał paragon na zakupiony towar, a nadto wiadomo my było, że oskarżony kupował te rzeczy do samochodu dla syna, to za okoliczność dla sprawy relevantną uznaje skarżący przyznanie świadka, że nie wie, czy ten zderzak został zamontowany(cyt. z k. 304 akt sprawy). Z kolei, jeden

z argumentów orzeczenia uniewinniającego – zakup towarów po cenach nie odbiegających od rynkowych – kwitując skarżący wyłącznie bardzo dobrym zorientowaniem

w rynku samochodowym oraz uprzednią karalnością. Wypada wskazać autorowi apelacji, iż uprzednia karalność jest okolicznością wpływającą na wymiar kary, nie zaś przesłanką kształtującą winę sprawcy w odrębnym zdarzeniu. Nader niemerytoryczne są wreszcie wywody środka odwoławczego, wedle których należy uznać za niewystarczającą opinię biegłego, który co prawda nie odnalazł charakterystycznych cech indywidualnych na felgach, jednak materiał na podstawie którego wydawał opinię nie był dla niego wystarczający, co z kolei nie przemawia za tym, że w samochodzie nie zostały zamontowane skradzione felgi należące do pokrzywdzonego P. P..

Sąd I instancji szczegółowo przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy; wskazał które ze źródeł dowodowych są wiarygodne, którym natomiast – i dlaczego - owego przymiotu odmówił. Krytycznie odniósł się do części zeznań pokrzywdzonego co do możliwości identyfikacji niektórych zakwestionowanych części samochodu. Dotyczy to tak układu hamulcowego nie posiadającego indywidualnych cech charakterystycznych pozwalających na identyfikację, jak i felg, poddanych późniejszej regeneracji. Wywody te znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu diagnostyki i mechatroniki samochodowej, którego rzetelności autor apelacji nie podważa. W spójnym i logicznym podsumowaniu materiału dowodowego wskazuje Sąd, iż brak jest dowodów, by uznać za pewne, iż wskazane wyżej części pochodzą z samochodu pokrzywdzonego, brak też dowodu na to, by oskarżony wiedział, bądź powinien był i mógł przewidzieć, że nabywa towar pochodzący z czynu zabronionego.

W wywodzie tym nie dostrzega Sąd Okręgowy dowolności, bądź braku logiki, uznając iż w aktualnym stanie sprawy obowiązkiem Sądu, wynikającym z treści art. 5§2 kpk, było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

Należało zatem zaskarżony wyrok utrzymać w mocy, kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.